

HŘIVNY A NÁPAŽNÍKY

Běžím lesem, sotva popadám dech, prchám před nepřáteli kmene Ibu, já Sivý Vlk. A to jen proto, že Hbitý Rys a Bílý havran lovili na jejich území.

Náš kmen byl vypálen, všichni byli bez slitování zabiti, ale mně se podařilo utéct a přežít.

Můj kmen a kmen Ibu se nenávidí celé generace, a přesto žijeme vedle sebe, nebo jsme doposud vedle sebe žili.

Vzal jsem naše bohatství a musím ho někde ukrýt, později se pro ně vrátím.

Slyším praskání větví a hlasy.

Slyším, jak náčelník kmene Ibu ponouká ostatní, aby mne zabili za to, že jsme lovili na jejich území.

Rozhlížím se a hledám vhodný úkryt, teď ty hřivny s nápadníky musím ukrýt za každou cenu, naše bohatství kmen Ibu nesmí získat. Utíkám ze svahu dolů, ale zakopávám o kámen, který se odklopil. Schoval jsem pod něj naše jmění, kámen vrátil zpět a zakryl ho hlínou a drny trav. Prchám dál ze svahu dolů a doufám, že jsem jim utekl.

Nikde nikdo nebyl.

Na noc jsem se schoval do jeskyně a rozdělal jsem oheň. Po dlouhém hledění do plamenů jsem usnul.

Byla ještě tma, když mě probudily hlasy a já si uvědomil, že mě kmen Ibu našel, že nemám šanci přežít.

Smířil jsem se se smrtí a doufal jsem, že naše bohatství nikdy nikdo nenajde.

Autor: D.S.